voorstellende. Terwijl hij nadenkend van het eene portret naar het andere keek, werd zijn gezicht somberder. Hij keerde zich af van het elegante portret van den markies en staarde strak naar zijn eigen beeld in den spiegel.

„Bah, een Fransch soldaat!"

De waarheid moet hier verteld worden.

In zijn geboortedorpje in Normandië had Mr. Liénard den uittocht gadegeslagen van de roodbroeken — sommigen zingende en lachende, anderen met tranen in de oogen — om tegen de Pruisen te vechten; maar zelf had hij nooit de trom gevolgd. Vanaf zijn kinderjaren was het zijn verlangen geweest soldaat te worden. Maar toen hij volwassen was en de oorlog uitbrak ontdekte hij, dat hij zonder de ware soldateneigenschappen geboren was; hij had den moed niet dienst te nemen. Toen ging hij naar Parijs en werd daar klerk op een kantoor. Hij klom snel op, maar zijn werk bleef hem tegenstaan. Op zijn zestigste jaar was hij in staat van de rente van een klein kapitaal te leven. Toen was het dat hij de eerste van „les Quatre Craqueurs" werd „de chevalier". Maar de leugen viel hem zwaar. Nooit was 't zoo bitter geweest als vanavond. —

Mr. Liénard liet zich in een armstoel bij zijn bed vallen en zat daar langen tijd in gedachten verzonken. Ongemerkt viel hij in slaap. Hij droomde dat hij een regiment aanvoerde. Zware kanonnen bulderden; om hem heen vielen honderden soldaten bloedende en verminkt. En toch voelde hij geen angst. Het lawaai nam toe; luider werden de oorlogskreten en het gekerm van de gewonden en stervenden. De rook van de kanonnen was verstikkend. Mr. Liénard ontwaakte.

Het was rook; de kamer was er vol van. In zijn raam zag hij een rooden schijn. Duidelijk hoorde hij hard loopen en gillen. Hij sprong op. Instinctmatig liep hij naar de tafel en greep het leeren étui met de ridderorde. Toen snelde hij de gang in.

Angstig keek hij naar de trap. Daar geen vlammen ziende, snelde hij de trappen af. In het donker hoorde hij vele stemmen en voetstappen. Sneller trachtte hij voort te hollen, bevreesd dat hij door het gedrang belet zou worden uit het gebouw te komen.

Hoe hij de straat bereikte, wist hij niet. Hij leunde tegen een lantaarnpaal.

Een hand werd op zijn arm gelegd en de zachte stem van Melle Thérèse zei bevende:

„O, Mr. Liénard, o bent u 't, Mr. Liénard?"

Ontsteld en met een gevoel van wroeging sprong hij op. In zijn hevig verlangen om uit die gangen vol rook te komen, had hij het bestaan van Melle Thérèse vergeten.

„Mademoiselle!" Hij drukte haar beide handen. „Goddank dat u gered bent!"

„Ja, Mr. Liénard, maar denk aan mijn oorlogssouvenirs! Ze dreven me, zonder me tijd te laten er een van mee te nemen, naar beneden!"

„Maar u bent in veiligheid, denk daaraan en treur niet."

„Ja, ja, maar denk aan mijn vaders sabel en mijn grootvaders geweer, de pistolen en de aanstelling, alles brandende. Vreemd dat niemand er om gaan, wil, er moet toch nog tijd genoeg zijn!"

„Melle, ik — ik — mademoiselle."

Mr. Liénard schaamde zich diep. Aan hèm was 't niet te danken dat Melle Thérèse zich niet in het brandende gebouw bevond. Hij, een Franschman, had een in gevaar verkeerende vrouw vergeten. Zou hij de gelegenheid laten voorbijgaan om zijn eer te herstellen? Beschuldigende herinneringen van een ander feit kwamen hem in de gedachte en bijna zei hij hardop tegen zichzelf: „Craqueur!" — Toen keek hij Melle Thérèse aan en hij zag haar blauwe oogen vol tranen; ze zag er zoo kinderlijk en pathetisch uit. Daarna keek hij naar de vlammen die aan den achterkant van 't huis uitsloegen en hij aarzelde.

„U was eenmaal Fransch soldaat, Mr. Liénard; u zult mij begrijpen en met mij voelen."

„Fransch soldaat!" Mr. Liénard strekte zijn rug waardoor hij een hoofd grooter leek, zooals hij dat deed wanneer hij het verhaal van den uhlaan vertelde in het restaurant.

„Een Fransch soldaat, mademoiselle, zal wel een manier vinden om uw schatten te redden. Twijfel daar niet aan."

Hij boog diep voor haar en ging toen vastberaden heen. Vrienden van Melle Thérèse zagen haar op dit oogenblik en namen haar mee naar huis. — Mr. Liénard klemde de tanden op elkaar en rende de straat over. Politieagenten trachtten hem tegen te houden, maar een eind verder bereikte hij de deur van het brandende huis en onder hevig protest van de toeschouwers stormde hij naar binnen. Dikke, verstikkende rookwolken omhulden hem, maar hij aarzelde niet. Hij wist nu dat zijn opdracht noodzakelijk was; niet om die voorwerpen van staal en hout, maar om zijn eer, zijn mannelijk erfdeel, te redden. Hij stikte bijna, snakte naar adem; toch voelde Mr. Liénard zijn polsen van vreugde kloppen; want hij voelde geen angst!

Reeds was hij op de eerste verdieping. Hier hield hij stil; het einde van de gang leek een vuurzee. Maar slechts even deinsde hij terug voor de hitte en de helle vlammen. Gebukt zocht hij den weg naar de kamer van Melle Thérèse.

In de kamer stond hij even stil. Toen door een luchtstroom de rook even optrok greep hij de lange sabel, de oude pistolen en het ouderwetsche geweer van den muur en rukte het omlijste perkament naar beneden. Met deze reliquieën in zijn armen waggelde hij naar de gang. De trap brandde al. Hij begreep direct dat zijn eenige hoop op behoud de trap op de gang was. Hij stootte het glas door met de kolf van het geweer en stond als omlijst in het open raam, de reliquieën in zijn armen. Flauw hoorde Mr. Liénard een gemompel van afschuw en meelij. Hij keek naar beneden en zag dat er groote vlammen uit het raam onder hem uitsloegen. De menigte gilde om een ladder, een net. Hij voelde een groote hitte in den rug. Zich omkeerende zag hij dat de tocht, door het gebroken raam veroorzaakt, groote vlammen naar hem toetrok. Met één armbeweging gooide hij geweer, sabel, pistolen en perkament naar beneden. Onmiddellijk daarop slingerde hij zijn lichaam buiten 't raam, zich aan het kozijn vastklemmende. Het was juist op tijd; een vuurmassa sloeg boven zijn hoofd uit. Applaus steeg op uit de menigte en luider riep men om een ladder. Maar er kwam ladder noch net. Het gewicht van Mr. Liénard was te veel voor zijn armen. Zijn handen begonnen van de steenen te glijden en de menigte zag hem zakken. — „Houd vast, houd vast, nog één oogenblik!" Juist schoot een vuurstraal door het raam in zijn gezicht en dat was het einde. Als lood viel Mr. Liénard's lichaam neer. —

„Hoe lang kan ik nog leven?"

„Dat kan ik moeilijk zeggen," antwoordde de dokter van 't ziekenhuis zacht.

„Dan zal 't niet lang zijn," zei Mr. Liénard.

„Wilt u om Mr. Devigne sturen?"

Met moeite gaf hij het adres op. Mr. Devigne kwam.

„O, Luciën, je bent gekomen en nog wel op dit late uur! Ik stel je goedheid op prijs; ik wil je nog iets zeggen. Ik was nooit Fransch soldaat. En deze orde "— Mr. Liénard legde zijn van pijn gekromde hand op het zwarte étui — „is natuurlijk niet van mij. Dat had je, meen ik, al geraden." Hij hield op, maar Mr. Devigne zei niets. Hij fluisterde verder: „Ik moet je zeggen dat ik niet eens Maurice Liénard ben. Ik ben René, zijn neef. Hij stierf in mijn armen in Parijs. De ridderorde behoorde hem. Ik nam die en ook zijn naam — en kwam hierheen, naar Londen." Langen tijd was hij stil. Toen: „Mijn leven was een leugen; ik moet als leugenaar sterven. Melle Thérèse — je kent haar — mag niet treuren. Je moet haar laten denken dat ik niet werkelijk om haar oorlogsreliquieën terug ging. Laat haar" — de woorden kwamen met moeite van zijn kleurlooze lippen — „gelooven — dat ik — terug ging — voor de orde van het Legioen van Eer." De fluisterende stem was stil, de eeuwige stilte was over Mr. Liénard gekomen.

Oogenschijnlijk onbewogen bleef de cynische Mr. Devigne naast het bed staan. Eindelijk bukte hij zich en nam het étui op. De geëmailleerde ster eruit nemende, bekeek hij ze langen tijd. De orde omkeerende las hij de legende: „Honneur et Patrie." Nog stond hij na te denken. „Wie weet?" — Mr. Devigne sprak deze woorden half uitdagend. En zich bukkende spelde hij op de borst van Mr. Liénard — niet zonder teederheid —, de witte ster van het Legioen van Eer. —

De Spaansche kroeg. — Een bloedig treffen. 1. Martin Monnickendam; 2. S. L. Schwartz; 3. G. H. Grauss; 4. Leo Gestel.

DE SPAANSCHE KROEG IN „ARTI"

Het feest, vorige week door het Kunstenaars-genootschap „Arti" te Amsterdam gevierd, dankte zeker niet in de allerlaatste plaats zijn succes aan een pleizierige *Spaansche Kroeg*, door een groepje schilders, die het land van Velasquez als hun zak kennen, op natuurgetrouwe wijze nagebootst. Veel omtrent de inrichting, decoratie en meubileering behoeven we niet te verhalen; onze kieken doen dat wel. Wat ons betreft, wij raakten, ondanks onze journalistieke geblaseerdheid, bij het binnenkomen onder den indruk van de, ja... van de met gezelligheid vermengde somberheid, die dit geheimenvolle Spaansche Café op zijn bezoekers afkaatst. Gezellig èn somber... ja, beide is het er. Gezellig het buffet, waar de alcohol in velerlei gestalte u toelonkt; somber de rossig-bruine muren en zoldering, die, naar men ons toefluisterde, met het bloed van door de klanten gedoode stieren en afgemaakte medeminnaars geverfd zijn. Gezellig de rose en gele toreropakjes en de aanplakbiljetten van corida's aan den wand; somber en griezelig aan den overkant de rekken vol pistolen, die zoovele malen uit de zwarte monden van hun loopen „uw beurs of uw leven" riepen. Gezellig de muziek der guitaren en mandolines, de zwierige dansen der als pauwen zoo trotsche Carmencita's, met hun klepperende castagnetten; somber de zwarte bakkebaarden en oogen der bloeddorstig rondkuierende picadores. Door de vensters ziet de verbaasde bezoeker gezelliglijk de weidsche Andalusische bunders en schilderachtige perceelen. In de kozijnen, o, somberheid, loeren bloempotten met de bleekrose primula's, die ondanks hun pretentie van onnoozelheid doodelijke giffen in haar verraderlijken boezem herbergen... In deze spelonk der rosse vreugden worden haren-te-bergen-zeffende tragedies afgespeeld. De liefde speelt hier als van-ouds een hoofdrol in, de wijn doet er het zijne aan, en de heetbloedige Castiljaansche temperatuur moet men al evenmin uitvlakken. Om kort te gaan: het gaat er Spaansch toe. Onze kiek heeft zoo juist weer zulk een bloedig tafereel op den kop getikt. Temidden van daareven door hen ad fundum geledigde glazen, flesschen en fusten bespringen twee woeste torero's elkaar en lossen de machtige voorwereldlijke pistolen op elkanders nog zoo veelbelovende borsten. Hun blikken schieten vuur, hun neusgaten trillen van toorn.

Nog een seconde, en minstens één van hen beiden zal het tijdelijke met het eeuwige hebben verwisseld. En dat op hun leeftijd. Het is meer dan ijselijk... Terwijl ter weerszijden de getuigen weinig delicaat wellicht, maar daarom niet minder wreed en historisch, den doodenmarsch van den toekomstigen overledene alreeds aan mandoline en guitaar ontlokken. Het is een tooneel, ijselijk somber, dierlijk wellicht, maar niettemin grootsch. Daar gaat niks van af... *Kyf-Kyf.*

De Spaansche kroeg. — Het bestuur van „Arti" en verscheidene leden in de kroeg gekiekt. 1. A. Hesselink; 2. A. M. Gorter; 3. A. F. Reicher; 4. W. Witsen; 5. Simon Maris; 6. Martin Monnickendam; 7. G. H. Kroon; 8. Jan Sluijters; 9. Leo Gestel; 10. S. L. Schwartz; 11. G. H. Grauss; 12. G. W. van Blaaderen; 13. A. C. Sleeswijk; 14. Felix Hess; 15. Eduard van Dam. (*foto's Eilers*).

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.